

Impecable maduresa

Text > XAVIER CASTILLÓN

La segona etapa de Sopa de Cabra està resultant sorprenentment productiva per al grup gironí, que va estar fora de circulació durant més d'una dècada, després del seu primer comiat oficial, el 2001, amb *Plou i fa sol*. Catorze anys després, el 2015, la banda va sorprendre tothom amb *Cercles*, un retorn a l'altura de l'últim gran clàssic del rock català, juntament amb els incombustibles Els Pets. I ara *La gran onada* confirma la impecable maduresa d'un grup que, com totes les grans formacions de la història del rock, ha sobreviscut a malalties i morts, crisis internes i externes, èxits i fracassos, i ha acabat fent-se més fort, tot i que no necessàriament més dur.

La gran onada segueix la línia marcada, gairebé des dels inicis, pel tàndem de compositors format per Gerard Quintana i Josep Thió, i especialment des que aquest darrer va assumir la direcció artística del grup com a produc-

tor: fa temps que Sopa de Cabra és més una banda de *pop-rock* que de rock pur. Ho demostra en aquest disc l'acurat tractament melòdic de cançons com ara la monumental «Entendre l'amor», «Farem que surti el sol» (triat com a primer senzill i videoclip, per denunciar la gran tragèdia dels refugiats) o «Fronteres», en què Quintana fa un duet amb Núria Moliner (Intana). A la lletra de «Deien adeu» hi ha citacions de Led Zeppelin i AC/DC, també de Dylan i Llach, però musicalment és un mig temps de factura impecable i tornada precisa, com la majoria de temes del disc, cap dels quals no arriba als quatre minuts. No sé si pensant en la durada d'un elapè de vinil o en la manera urgent de consumir música a les plataformes digitals, a *La gran onada* Sopa de Cabra ha fet un gran exercici de síntesi musical, perquè les cançons estan construïdes de manera que no hi sobri ni hi falti res. Una mica

SOPA DE CABRA.
La gran onada. Promo Arts Music, 2020.

al marge de la línia estilística principal del disc, sobresurt també «Em trenques el cor», una cançó de reminiscències stonianes i tornada al cent per cent sopadecabriana que ens recorda que a l'ADN d'aquests músics hi haurà sempre, d'alguna manera, el rock.

ALBA ALSINA. *El principio*.
Alba Alsina, 2020.

RIKUS. *Cançons amb barretina*.
U98 Music, 2020.

Un gran principi

Text > XAVIER CASTILLÓN

La saxofonista bescanonina Alba Alsina debuta amb un disc que és realment un principi esplendorós per a una carrera en solitari que, de moment, combina amb altres projectes. Saxofonista de sòlida formació acadèmica, Alsina és també compositora del seu propi material, en aquest cas vuit peces amb títols com ara «Travesía», «Terra», «Si

oscurece» o «Nana a Manel», més o menys emmarcables entre el jazz, el flamenc i altres músiques del món. És una música molt expressiva que sempre té la melodia en perspectiva, amb arranjaments subtils i delicats i, fins i tot, un quartet de corda a «Plany», una de les joies del disc, que acaba amb un *martinete* de Camarón.

És l'hora de Rikus

Text > XAVIER CASTILLÓN

Rikus és Enric Canosa, un músic de Santa Coloma de Farners instal·lat a Cassà de la Selva que ja fa uns quants anys que s'ha anat fent un lloc dins del món de l'animació infantil i la música familiar, cada vegada més ric en propostes d'un nivell artístic inqüestionable. De fet, ara Rikus és ja un grup, un sextet que crea cançons trepidants

d'estils molt diversos, com queda ben reflectit en el seu primer disc. Conté una sèrie de temes que repassen el cicle festiu anual, de la castanyada a Sant Jordi, passant pel Nadal i el Carnaval, i la Jana i en Pau d'El Pot Petit canten a «Quan ve festa major». Per al final queda la preciosa i relaxant «És hora d'anar a dormir».